

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Recollectio Spiritvalis

Masen, Jacob

Coloniae Agrippinae, 1691

Die I. Meditatio I. Fundamentalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60213](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60213)

PRO ECCLESIASTICIS AC
SACERDOTIBUS MEDI-
TATIONES.

DIE I.

MEDITATIO I. FUNDAMENTALIS

De fine & vocatione Ecclesiasticorum.

VERITAS, Ecclesiasticus à mundo ad
Ecclesiam, à qua sic dictus est, sive
ad domum Dei traducitur, ut tam
suæ quàm aliorum salutis gratiâ, Deo
fideliter seruiat. (2) Sacerdotum verò ut
singularis est dignitas, ita & munus Sa-
cramenta Dei piè administrandi. (3) Ac
propterea supra vulgus sanctitate mo-
rum debent excellere, & tam à se, quàm
aliis debitè ad hanc vocationem proba-
ri. Ideo

CONCILIIUM COLONIENSE I. sic sta-
tuit part. I. cap. 19 & præscribit Episcopis:

*Accuratè investigandum est, quo affectu ac
proposito ordinandi accedant: Num videlicet*

Dei

Dei causatantum; an potius sua commoditatis gratia ad Ordines capessendos aspirent, quærentes quæ sua sunt, non quæ Iesu Christi.

ORATIO PRÆPARATORIA ex more.

PRÆLUDIUM 1. Statuat se in conspectu Dei. 2. Petat gratiam agnoscendi vocationem suam.

I. PUNCTUM.

Considera, quo fine à Deo status Ecclesiasticus institutus sit: Christus te docebit: *elegi vos, & posui vos, ut eatis, & fructum afferatis, & fructus vester maneat. Et jam non dicam vos quia servus nescit; quid faciat Dominus ejus: vos autem dixi amicos: quia omnia quaecunque audivi à Patre meo nota feci vobis. Docebit Petrus: vos autem genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis, ut virtutes ejus annuntietis, qui vos de tenebris vocavit in admirabile lumen suum. Monebit Paulus, quid pro tantæ dignitatis officio, quod amicis Dei & generi electo regalique ac genti sanctæ conveniat, sit præstandum. Cum, ait, has promissiones habeamus, dilecti, repurgemus nos ipsos ab omni inquinamento carnis ac spiritus, perficientes sanctificationem in timore Dei: nec ullam aliqua in re dantes offensionem, ut non vituperetur ministerium nostrum, sed in omnibus commendemus nos ipsos tanquam Dei ministros. Ut igitur paucis dicam. Eligitur vir Ecclesiasticus à Deo, tanquam singularis*

Finis status Ecclesiastici.

Joan. 15.

servos

1. Pet. 2.

2. Cor 7.

gularis amicus, & traducitur à mundo ad Ecclesiam, ut in illa Deo ministrando fructum faciat, tam seipsum perficiendo in timore & amore Dei, quam proximum; ut ita salutem consequatur æternam.

Excelsus planè finis, & omnino idem, quem Christus habuit Salvator noster, qui suis inquit discipulis, ad hoc munus electis: *sicut mihi ait, ministrat, me sequatur, & ubi ego sum, illic & minister meus erit.* Quare elegi vos de mundo, ut de mundo non sitis, sicut & ego nō sum de hoc mundo. A mundi igitur negotiis tales abstractos esse vult, qui in domo Dei ferviant: *Nemo enim militans Deo implicat se negotiis secularibus, ut ei placeat, cui se probavit.* Et si homo secularis, non potest duobus Dominis servire, Deo & Mammona: quantò magis Ecclesiasticus, quem vel ipsum nomen indicat esse de Dei Ecclesia? Addo & nomen clerici, *si enim eius græcè, sors latinè appellatur, propterea vocantur clerici, vel quia de sorte sunt Domini, vel quia ipse Dominus sors, id est, pars clericorum est.* Qui autem vel ipse pars Domini, vel Dominum partem habet, talem se exhibere debet, ut & ipse possideat Dominum, & possideatur à Domino. Et sanè nemo Regum hujus seculi alia sibi lege accersit aulicos, quàm quòd sibi, non exteris, ser-

vire velit. Unde & illi Ecclesiastici præfules, qui simul dominium seculare possident, præcipuâ tenentur curam impendere Ecclesiæ; quòd dominium illud, non nisi ad hujus defensionem concessum sit.

Quantæ verò dignitatis sit illius esse ministrum, qui est Rex Regum & Dominus dominantium, quis satis explicabit? Regina Saba attonita Majestate & sapientia Salomonis exclamat: *Beati viri tui, & beati servi tui, qui stant coram te, & audiunt sapientiam!* Sed beati potius, qui habitant in domo tua Domine, in secula seculorum laudabunt te. Hoc scilicet Ecclesiasticorum hic in terris officium est, sicut beatorum est in cœlis. Ita olim Levitæ Clericorum hujus temporis figurâ servierunt Deo: *Constituit enim David coram arca Domini de Levitis, qui ministrarent & recordarentur operum ejus, & glorificarent atque laudarent Dominum Deum Israel.* Si hæc in umbra legis veteris, quid in luce legis novæ exspectes?

Cave igitur alio fine ad hunc statum accedas. Nam qui intrat ab inunde, quâno per hoc ostium in ovile, hic fur est & latro. Fur, quia Ecclesiæ bonâ rapit, illi ut par est, non serviens: latro, quia & suam, & aliorum plurimum occidit animâ. Tales sunt, qui non accensi zelo honoris Dei, sed amore divitiarum, honoris, aut commodæ vitæ; vel impulsu amicorum potius, quàm salutis suæ, ad hunc statum advolant, & quandoque

Summa dignitatis status est.

3. Reg. 10.

1. Par. 15.

Qui in hoc statu degeneres.

E be-

beneficia, sine evidenti necessitate, cumulant, Ecclesiam aliis ministris idoneis fraudant, & aut ventri serviunt, aut amicos ditant. Quanta perversitas est, in præcipuo Christianæ vitæ munere, tantam corruptionem inveniri, unde ingentia in universam Ecclesiam scandala & damna promanant! Expende obsecro, siquam animæ salutisque tuæ curam habeas, quorum numero tu sis, aut deinde esse cogites.

**AFFE-
CTUS.**

*Fuga cupi-
ditatis.*

Phil. 2. 21.

2. Tim. 6.

*amor justis-
sime.*

Detestare illorum vitam, de quibus Paulus *omnes quæ sua sunt quarunt, non quæ Iesu Christi.* Quia radix omnium malorum cupiditas, quam quidam appetentes, erraverunt a fide, & inseruerunt se doloribus multis. Tu autem o homo Dei, hæc fuge: sectare verò justitiam, pietatē fidem, charitatem, patientiam, mansuetudinem, certa bonum certamen fidei, apprehende vitam eternam, in qua vocatus es. En vocatiōnem & munus tuum. Væ, si defeceris! Melius tibi esset si natus & vocatus ad hæc non fuisses. Si aberrasti, pedem revoca: *Ministerium tuum imple.*

II. PUNCTUM.

*Sacerdoti-
eminentia.*

2. Cor. 5. 19.

Considera, quis finis, & quanta sit dignitas in Ecclesia Sacerdotalis officii, ut sive huiusmodi aspiras, sive illud jam obeas, sive etiam Sacerdotibus tantum ministros, ejus æquam rationem habeas. Hi enim sunt, qui cum Paulo iure gloriantur: *Posuit in nobis verbum reconciliationis. Pro Christo ergo legatione fungimur, &*

quan-

quam Deo exhortante per nos. Sic igitur nos exi- 1. Cor. 4.
 stimet homo, ut ministros Christi, & dispensatores
 mysteriorum Dei. Quænam hæc reconciliatio,
 quæ dispensatio mysteriorum? Eximia fanè,
 nullique, post hominem, nisi soli Deo propria.
 De se profitetur Deus: *Ego sum, ego ipse sum,* Isa. 43. 25.
qui deleo iniquitates tuas, propter me. Quæ adeo
 potestas Dei solius esse in veteri lege existima-
 ta est, ut cum in domo Simonis Pharisei Chri-
 stus Magdalenæ poenitenti diceret: *remittuntur* Luc. 7. 49.
tibi peccata tua; cæperint, qui simul accubebant,
dicere intra se: quis est hic, qui etiam peccata di-
mittit? Et tamen Christus hanc cum Apосто-
 lis eorumque successoribus potestatem com-
 municat: *Quorum inquit, remisistis peccata,* Joan. 29.
remittuntur eis, & quorum retinueritis, retenta
sunt. Quam admiranda potestas! nullum cri-
 men, nulla persona, non causa, non tempus, *Potestas*
 non locus excipitur. Remittendi potestas da- *summa, in*
 tur sacerdotibus, qui soli, ut olim de lepra, ita *Sacramen-*
 nunc de peccatis ferunt iudicium; ut ipsi sese *to Poenitentiæ*
 Principes ac Reges teneantur his submittere. *et Eucharistia.*
 Jam quid, aut quomodo dicam, de sublimi di-
 spensatione illius Sacramenti, quod in ara Dei
 conficitur, & sacrificatur, in quo Salvator no-
 ster, ad vocem hominis de coelo sese demittit,
 ejusque desiderio ac voluntati obsequitur: ubi
 homo Christi ipsius personam in terris susti-
 net, hostiamque Deo Patri offert, in totius hu-
 mani generis reconciliationem, eandemque

Hcb. 5.

quam ille in cruce cruentam, hic incruentam immolat. Ad hoc tam nobile, tam excelsum, & nec angelicis quidem spiritibus concessum officium, non minus infimus in Ecclesia sacerdos, quam supremus Pontifex destinatur. Omnis namque Pontifex ex hominibus assumptus, pro hominibus constituitur, in his quae sunt ad Deum, ut offerat dona & sacrificia pro peccatis. Et finem, ad quem supremus hic Sacerdotum inter Ecclesiasticos ordo est institutus, ut videlicet illius personam gerat, munus usurpet, illum manibus tractet, ejus carnem sanguinemque ore excipiat, Deo in reconciliationem offerat, aliusque dispertiat, in cuius nomine, omne genua flectitur, caelestium, terrestrium, & infernorum: coram quo caelites ipsi procidunt in facies suas, & venerabundi exclamant, pro tanti beneficii magnitudine & gratia: redemisti nos. Deus in sanguine tuo, ex omni tribu, & lingua, & populo & natione, & fecisti nos Deo nostro regnum, & sacerdotes. Igitur sedenti in throno, & Agno benedictio, & honor, & gloria, & potestas in secula seculorum.

Apoc. 5

Chrysoft. l. 3
de sacerdot. c.

3

Sacerdos Regibus & Angelis major.

Utinam & nos illo, quo par est, affectu haec beneficia aestimemus, ac gratias referamus. Quid enim admirabilius, quam quod, qui in terra versantur, his commissum est, ut ea quae in caelis sunt dispensent: iis datum est, ut potestatem habeant, quam Deus optimus, neque Angelis, neque Archangelis datum esse voluit. Habent quidem

dem & terrestres principes vinculi potestatem; verum corporum solum; id autem, quod dico, Sacerdotum vinculum ipsam etiam animam contingit, atque ad caelos usque pervadit. Ozias Rex, cum regia potestate non contentus, sacerdotii quoque dignitatem usurpare vellet, more quorundam veteris legis Principum, à Deo ad hoc munus electorum, justâ Numinis vindicationis leprâ percussus est, quod non vocatus sacra tractaret. Et sanè, Sacerdotium est ipso etiam regno venerabilius & majus. Medius stat sacerdos inter Deum & naturam humanam: illinc venientia beneficia ad nos deferens, nostras petitiones illuc perferens, & Dominum iratum reconcilians. Reges corporibus nostris moderantur, animis Sacerdotes: unde, quanto corpore anima prestantior est, tanto est Sacerdotium regno excellentius. Quod est omnium bonorum quæ in hominibus sunt apex: cum Sacerdotes primam & nobilissimam membrorum Christi Domini partem constituent. Ad tantam dignitatem potestatemque vocantur, quotquot ad Sacerdotium in Ecclesia electi sunt. Attende igitur, quid petas, quisquis huc aspiras; quid tractes, quisquis hoc munus suscepisti. Cave indignus hoc Sacerdotium quæras, aut usurpes, quo sanctissimi etiam viri Antonius & Franciscus Afflicti se indignos judicarunt, ne cum Ozia aut gravius etiam, cum Core, Dathan, & Abiron, Sacerdotium legale affectantibus, puniaris. Si

2. Par.

26. 13.

Chryf.
hom 5. in
in IIa. de
Ozia.

S. Cle-
mens
Const.
Apost. l. 2.
c. 24. S.
Ignat Ep.
ad Smyr.
Greg. l.
14: Mor.
c: 16.

Affectus
Timoris.

Num. 16.

Gratiarum
actionis.

Eph. 4.

experiaris te singulari pietatis affectu ad hoc officium à Deo vocari: aut jam admissum esse, age gratias pro admirabili hoc beneficio, teque digna vitæ sanctitate ad hoc ritè administrandum compara, ut ministerium hoc cum aliis usurpes in edificationem Corporis Christi, donec occurramus omnes in unitatem fidei & agnitionis Filij Dei. Arduum munus est, sed & honoratum. Cava terrenis te affectibus inquines, qui ad cœleste hoc officium accessisti.

III. P U N C T U M.

Vocatio ad
hunc statum
examinan-
da.

Greg. 1 4.
Expof. in
c. 9 l. 1.
Reg.

Lib. de
Dign. sa-
cerd. c. 3.

Consideret quisque ediligenter: an ad tale tantumque munus, quantum est ministerium Dei in Ecclesia ipsius esse, aut Sacerdotem, vel Prælatum, fatis ipse præparatus accedat. *Habet quippe spiritualis prælatio, exteriorè gloriam dignitatis: habet & interioris magnitudinem oneris: nam & Rector honoratur à subditis, & portat eos à quibus honoratur.* Præclare de Sacerdotibus Ambrosius: *Nihil in hoc seculo, ait, excellentius Sacerdotibus, si quod sumus professione, actione potius, quam nomine demanstreamus; ut nomen congruat actioni, actio respondeat nomini: ne sit nomen inane, & culmen immane; ne sit honor sublimis, & vita deformis; ne sit Deifica professio, & illicita actio; ne sit religiosus amictus, & irreligiosus propectus; ne sit gradus excelsus, & deformis excessus; ne habeatur in Ecclesia cathedra sublimior,*

limior, & conscientia Sacerdotis reperiatur
 humilior; ne locutionem simulemus columbi-
 nam, & mentem habeamus caninam; ne profes-
 sionem monstremus ovinam, & ferocitatem ha-
 beamus lupinam, &c. Quantum præ ceteris
 gradus est altior, tanto, si per negligentiam de-
 labatur, ruina est gravior. Magna sublimitas,
 magnam debet habere cautelam. Honor gran-
 dis grandiori debet sollicitudine circumvallari,
 cui plus creditur, ab eo plus exigetur. Et idem
 sic alibi differit. In Exodo Moysis divino præ-
 ceptum est oraculo: solve calceamentum pedum
 tuorum: id etiam præceptum Josue; detrita &
 popularis via pulverem deponerent, qui viam
 Domini ambulare desiderarent. Dederat præce-
 ptum eidem Moysi, ut montem cum Sacerdoti-
 bus ascenderet, populus autem deorsum staret.
 Separavit igitur Sacerdotes à populo, & post ea
 præcepit Moysi, ut nubem intraret. Vides in Sa-
 cerdote nihil plebejum requiri, nihil populare,
 nihil commune, cum studio atque usu & mori-
 bus multitudinis? Sobriam à turbis gravita-
 tem, seriam vitam, singulare pondus dignitas
 sibi vendicat Sacerdotalis. Quomodo enim po-
 test observari à populo, qui nihil habet separa-
 tum à populo, dispar à multitudine. Quid enim
 in te miretur, si tua in se recognoscat; si nihil in
 te aspiciat, quod ultra in se non inveniat: si, qua
 in se erubescit, in te quem reverendum arbitra-
 tur, offendat?

Vita respon-
 deat digni-
 tati.

Epist. l. r.
 Ep. 6
 Ad Iren.

Plebejam
 vitam suo
 parat.

Va non vos
catis.

Aug. ad Va
ler. Epist.
148.

Matth. 22.

I. Cor. 11.

Sess. 23 c. 16
de Refor.

AFFE-
CTVS
Venerationis
& Gratias
dicit.

Expende igitur, num talis esse possis, quis
quis Clericus aut Sacerdos es, vel certè esse de-
sideras. *Nihil est quidem in hac vita, & maxi-
mè hoc tempore facilius & letius, & hominibus
acceptabilius Episcopi aut Presbyteri, aut Dia-
coni officio, si perfunctorie, atque adulatorie re-
agatur; sed nihil apud Deum miserius, & tri-
stius, & damnabilius. Væ illis, qui in hæc offi-
cia se ingerent non vocati, aut certè vocati,
dignis sese moribus divino huic ministerio
non aptaverint, audituri denique: Amice, quo-
modo huc intraisti, non habens vestem nuptia-
lem? Ligatis manibus & pedibus mittite eum
in tenebras exteriores, qui in luce meæ Ecclesie
indignè versatus est. Quod Paulus ad Eucha-
risticam mensam accessurus dicit: Probet au-
tem seipsum homo, & sic de pane illo edat, & de
calice bibat: qui enim manducat & bibit indi-
gnè, iudicium sibi māducat & bibit, non dyndi-
cans Corpus Domini: Hoc Clericis maximè
& Sacerdotibus dictum, qui ad hujus Sacra-
menti non perceptionem solum, sed & dispen-
sationem admittuntur. *Noluit Deus sanctum
suum projici canibus. Quocirca Tridentinum
Concilium jure statuit: Nullum ordinari de-
bere, qui Episcopi sui iudicio non sit utilis, aut
necessarius Ecclesie. Ne aliis in scandalum,
sibi in damnationem admittatur. Suspice ita-
que, ac venerare hanc Dei dispositionem, &
gratias Deo refer; quod tantâ voluerit dili-**

gen-

gentiâ, salutem multorum, suæque Ecclesiæ, per
vocationem & justificationem illorum, qui
dignè huic seruirent, aut præessent, consulere.

Pete gratiam; ut si te vocarit, donis suis or-
nare, & tanto idoneum ministerio efficere di-
gnetur; ne tibi aliisque in lapidem offensionis
ponaris; sed *dignè ambules vocatione, quâ vo-
catus es, & aliquando audire possis: Euge serue
bone & fidelis, quia super pauca fuisti fidelis,
super multa te constituam, intra in gaudium
Domini tui.*

COLLO-
QUIUM
et petiit
gratia.

DISTICHON MEMORIALE

*Clerice quære Deum, sacrisque intende Sacer-
dos. (2.) Eminent iste status. (3.) Moribus
adde decus.*

MEDITATIO II.

De Morte.

VERITAS. Moriendum omnibus,
nemine, nec Christo quidem ex-
cepto; idque semel tantum ad æ-
ternitatem transeundo. Mors verò ut
certa est omnium, ita tempore, loco, mo-
dòque incerta. (2) cogitandum nunc,
quid quisque in morte factum velit, quo

E s animo